

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΤΑΧΥΠΕΤΗΣ ἢ ΦΡΕΓΑΤΑ

Ὁ Ταχυπέτης θεωρεῖται ὡς αἰτός τῆς θαλάσσης. Τίς ὅμως αἰτός δύναται νὰ παρακολουθήσῃ τὸν ταχυπέτην ἐν τῷ ἀπέιρῳ; Ἐν τῷ κόσμῳ τῶν πτηνῶν δὲν ὑπάρχει ἕτερον ἔχον ταχύτεραν πτήσιν, μεγαλητέραν ἰσχύν, πλειοτέραν χάριν τοῦ βασιλέως τούτου τῶν νεφῶν. Δὲν θέλω νὰ ἐπικρίνω τὴν μεγαλειότητα τοῦ αἰτοῦ, οὗτος ὅμως συγκρινόμενος πρὸς τὸν ταχυπέτην ὁμοιάζει μικρόσωμον ἵππον τῆς Καρύστου παραβαλλόμενον πρὸς τὸν ὠραιότερον ἀραβικὸν ἵππον. Ὁ αἰτός ἵπταται, ὁ ταχυπέτης φέρεται ὑπὸ τῶν πτερύγων αὐτοῦ. Τὸ ἄπειρον ἀποτελεῖ ἀπλήν λέξιν εἰς τὸν ταχυπέτην, ἡ ἀπόστασις δὲν τὸν ἐκπλήττει. Προγευματίζει ἐν Σενεγάλῃ, λέγει ὁ Michelet καὶ γευματίζει ἐν Ἀμερικῇ. Σήμερον εὐρίσκεται ἐν Ἀγίᾳ Ἐλένῃ, αὔριον ἐν Ἰάβχ. Διὰ τῶν ἐκτάκτων αὐτοῦ πτερύγων καὶ τῆς θαυμασίας πτήσεως περιφρονεῖ τοὺς κερανοὺς τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἀδιαφορεῖ διὰ τὰς τρικυμίας. Ὁ ταχυπέτης ἀποτροπιάζομενος τὰ παράλια ἀρέσκειται ἐν τῇ ἀνοικτῇ θαλάσῃ, εἰς ἀπόστασιν ἑκατοντάδων λευγῶν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, ἔχων ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ τὰ κύματα καὶ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τὰ νέφη. Ἡ πτήσις του εἶναι ταχεῖα ὡς ἀστραπή. Διέρχεται τόσον ταχέως ὥστε μόλις γίνεται ὁρατός. Παρέχεται ὡς φαινόμενον, ὡς πύραυλος.

Βλέπετε τὸ λευκὸν ἐκεῖνο σημεῖον, ἀκίνητον, τὴν νιφάδα τῆς χιόνος ἣτις διαγράφεται ἐν τῇ κυανῇ γωνίᾳ θυελλώδους οὐρανοῦ; εἶναι ὁ ταχυπέτης, ὁ βασιλεὺς τοῦ ἀπέιρου. Πάραυτα τὸ σημεῖον ζωογονεῖται, πλέει, ἀνέρχεται ἐπὶ χιλιάδας πόδας ἄνωθεν τῆς θαλάσσης, ὡς μαγικὸν πτηνὸν ἐγκαταλείπον τὴν σφαῖραν ταύτην καὶ μεταβαίνειν εἰς ἀνεύρεσιν ἐτέρας.

Ἐπελθούσης τῆς θυέλλης, ὁ ταχυπέτης ὑψοῦται ὑπεράνω τῶν νεφῶν, ἵπταται ἐπὶ ταύτης λικνίζόμενος ἡσύχως ὑπεράνω τῶν ἀστραπῶν καὶ τῶν

κεραυνῶν. Ἡ πτήσις ἀποτελεῖ τὴν ζωὴν αὐτοῦ, τὴν ἀπόλαυσιν, τὸν θρίαμβον, τὴν δόξαν, τὴν ἀνάπαυσιν. Πράγματι οὗτος ἀναπαύεται ἐπὶ τῆς ἀκινήτου πτέρυγός του ὡς ἐπὶ ζώντος λίκνου. Εἶναι ὁ πτερωτός θεὸς τοῦ στερεώματος.

Ὁ Ταχυπέτης δὲν εἶναι μεγαλειότερος ἀλέκτορος, τὸ ἄνοιγμα ὅμως τῶν θαυμασίων αὐτοῦ πτερύγων μετρεῖ δεκατέσσαρας πόδας. Ἡ ὠραία αὐτοῦ πτέρωσις φαίνεται ὡς λευκὴ κρῆδευμος ἐν τῷ κυανῷ οὐρανῷ, καὶ τὸ ῥάμφος κυρτόν, ὡς μάχαιρα διατρυπῶσα τὰ νέφη. Ἡ ὑπερήφανος αὐτοῦ κεφαλή, οἱ γυμνοὶ ὀφθαλμοὶ ὡς καὶ ὁ τράχηλος προσδίδουσιν ὄψιν καρτερικὴν.

Ἡ ἤχηρά καὶ διαρκὴς αὐτοῦ φωνή, ἡ ἐπιβλητικὴ, κυριαρχεῖ τοῦ θορύβου τῶν κυμάτων καὶ φαίνεται ἐπιτάσσουσα τὴν θυέλλαν. Οἱ πόδες αὐτοῦ εἶναι τόσῳ βραχεῖς ὥστε δὲν δύναται μήτε νὰ βαδίσῃ μήτε νὰ συγκρατηθῇ δι' αὐτῶν. Αἱ πτέρυγες τόσῳ μακραι ὥστε δὲν δύναται νὰ κολυμβήσῃ. Διὰ νὰ λάβῃ τὴν πτήσιν πρέπει ν' ἀφορμηθῇ ἀπὸ τοῦ ἄκρου λίθου τινός, διότι ἂν κατὰ τύχην ἤγγιζε τὸ κύμα τὸ ὕδωρ θὰ ἐπεβάρυνε τὴν πτήσιν. Προγεγραμμένοι τῆς γῆς, ἐξόριστος τοῦ ὠκεανοῦ, καταδικασμένοι εἰς αἰωνίαν πτήσιν ὁ Ταχυπέτης εἶναι ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος τῶν ἀέρων καὶ ὁ προαιώνιος ἐξόριστος τοῦ οὐρανοῦ.

Ἀναμφηρίστως εἶναι ὠραία ἡ γειτονία τῶν νεφῶν, ἡ θεὰ τῆς θαλάσσης ἀπὸ ὕψους ἕξ χιλιάδων ποδῶν θαυμασίον νὰ κοιμηθῇ τις ἐπὶ τῆς πτέρυγος αὐτοῦ κατὰ τὸ ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς Ἑλπίδος καὶ ἐξυπνήσῃ τὴν πρωίαν ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Μεξικῶ, νὰ ἐπισκεφθῇ ἐν διαστήματι βραχυτέρῳ τῆς ἑβδομάδος τὰ πέντε μέρη τοῦ κόσμου. Εἶναι εὐχάριστος νὰ λέγῃ τις εἰς τοὺς ἐχθρούς του. «Πεῖτατε ὅσον θέλετε, οὐδέποτε θὰ μὲ φθάσετε» καὶ εἰς τὴν τρικυμίαν «ἐὰν θελήσης νὰ φανῆς ἀγρία, δι' ἐνός κτύπου τῶν πτερύγων μου θέτω σε ὑποπόδιον τῶν ποδῶν μου» εἶναι ἐξαίρετον νὰ εἶναι τις βασιλεὺς τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ δὲν ζῆ μόνον μὲ τὸ στέμμα ἐπὶ κεφαλῆς.

Ὁ Ταχυπέτης ἀνίκανος ὦν ἕνεκα τοῦ μήκους τῶν πτερύγων ν' ἀλιεύσῃ, φαίνεται καταδικασμένος εἰς τὸν διὰ τῆς πείνης θάνατον, τέλος θλιβερόν καὶ ταπεινὸν διὰ βασιλεία. Ἡ φύσις ὅμως ἄλλως νυδόκησε καὶ ἀνέθηκεν εἰς ἄλλο πτηνὸν τῆς θαλάσσης νὰ τρέφῃ τὸν Ταχυπέτην. Ὁ προμηθευτῆς τούτου εἶναι εἶδος τι Λάρου, δυστυχοῦς, ὄντινα ὁ εὐγενὴς πελάτης ἀνταμείβει διὰ τῶν ὀνύχων καὶ τοῦ ῥάμφους αὐτοῦ. Ἡ ἀγνωμοσύνη δὲν ἐνεργεῖται μόνον ὑπὸ τῶν ἀγενῶν. Ἀπὸ ἀμνημονεῦτων χρόνων ἀφ' ἧς ἐσχηματίσθησαν βεβαίως οἱ ὠκεανοί, ὁ λάρος ὑπηρετεῖ τὸν ταχυπέτην, καὶ ὁ ταχυπέτης ἐπὶ τοσοῦτον εὐχαριστεῖται ἐκ τῶν ὑπηρεσιῶν ὥστε δὲν τὸν μετήλλαξε. Ὁ δυστυχὴς λάρος τὰ πάντα μηχανάται ὅπως δυσαρεστήσῃ τὸν κύριον του, ἐλπίζων ὅτι θὰ ἐκδιωχθῇ ὑπ' αὐτοῦ μάτην.

Ὁ ταχυπέτης τὸν τιμωρεῖ, ἀλλὰ τὸν διατηρεῖ. Ὁ Λάρος εἶναι ἀλιεὺς ἐπιτήδειος καὶ ἀκούραστος. Μόλις ὁ ταχυπέτης ἴδῃ τούτον καὶ ρίπτεται ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν νεφῶν ἐπὶ τοῦ δυστήνου πτηνοῦ τοῦ